

Morsø Gymnasium – fredag den 27. juni 2025

Inger Støjberg

Det talte ord gælder!

Tusind tak for prisen som årets æresstudent på Morsø Gymnasium.

Jeg blev både meget overrasket og virkelig glad, da jeg blev kontaktet og fik at vide, at jeg ville få den her ære. For det stod med sikkerhed ikke skrevet hverken over min vugge eller på mit karakterblad her fra gymnasiet, at jeg skulle stå her en dag.

Jeg blev student i 1993. Sandsynligvis inden jeres forældre overhovedet havde mødt hinanden.

Det var dengang, hvor vi stadig skrev noter i hånden, og der var et specialindrettet lokale med computere (EDB-lokalet, som det hed dengang), som var befolket af datidens nørder, hvor de mest hardcore af slagsen mente, at der fandtes en verden uden for den her, hvor man kunne kommunikere med folk på den anden side af jorden via computere og søge oplysninger om alt på noget de kaldte Internettet.

Det var selvfølgelig nogen typer, som vi andre trak lidt på smilebåndet af. I dag sidder de i deres strandvillaer i Californien, betalt med bitcoins og aktier i Google, og griner af os.

Det var også i de år, at Beverly Hills blev sendt første gang. På TV2 - som flow tv selvfølgelig.

Og det var den gang hvor man - her på vores egn - måtte begynde med at køre bil, når man kunne nå pedalerne.

Meget er anderledes i dag. Eller...

Noget tyder på, at der igen indføres pen og papir til eksamen. Så der faktisk ikke findes en verden udenfor denne. I hvert fald ikke i de timer, hvor man er til eksamen.

TV2 sender stadig Beverly Hills - som flow tv.

Og alderen for at få kørekort bliver konstant sat ned. Så nu ender det med at blive lovligt, det man gjorde, da jeg var barn.

-0-

En ting har dog ikke ændret sig. Det er stadig en kæmpe gave at blive student.

Jeg sad forleden dag i en lille park på Manhattan i New York og skrev en del af den her tale - og ja, det lyder nærmest som begyndelsen på en romantisk komedie eller noget, en influencer har skrevet - men den er altså god nok. Da jeg sad i den lille oase og skrev, så slog det mig, hvor afgørende en tid gymnasiet var for mig.

Ud over alle de formelle ting på karakterbladet, så fik jeg rigtig meget andet med i bagagen herfra. Noget vigtigt. Jeg blev udfordret, inspireret og mere dannet. Og ja – selvfølgelig også lidt kærestesorger med i bagagen.

Så selvom jeg må indrømme, at jeg mere end én gang tænkte et kæmpe "Hvorfor?!", i de uendelige, langsommelige oldtidskundskabstimer - og stadig ikke går op i potteskår - så har jeg mere end én gang gjort brug af forståelsen for selve demokratiet.

Den bagage, jeg fik med fra gymnasiet, var både almindannelse i undervisningen, men det skyldtes helt sikkert også mange af mine lærere, som på hver deres måde satte sit præg på mig.

De fleste gange for det gode, og nogle gange for det mindre gode. En lærer kan suge alt faglig interesse ud af én eller åbne for en skattekasse af videbegærlighed.

Sådan var det for mig med både min dansk- og historielærer, Bent Lykke Jensen, som døde sidste år, og som jeg desværre aldrig fik sagt tak til.

Men det skyldtes i høj grad også min samfundsfags- og geografilærer, Lauge Larsen, som heldigvis godt ved, hvor stor betydning netop han fik for mig på min vej. Den ballast, som de to - og flere andre her på gymnasiet - gav mig, gjorde, at jeg kunne sidde i en park i New York og tænke, at intet slid er forgæves.

-0-

Da jeg blev student, vidste jeg omtrent lige så meget om livet, som jeg vidste om differentialregning – og jeg vil uden tvivl også dumpe i differentialregning i dag.

Men jeg har dog lært lidt om livet. Jeg ved nu, det handler om at leve i nuet, og at vejen til tider er både bakket og snoet.

Hvis det er nogen trøst, så har jeg også prøvet at køre i grøften på livets snørklede landevej. Det er bestemt ikke rart, men det kommer med sikkerhed - på den ene eller anden måde - til at ske for os alle. Og så er det bare om at komme op på vejen igen og få det bedste ud af det.

Den slags ture i grøften giver selvfølgelig buler. Men heldigvis kan mange af dem rettes ud, og skrammerne poleres væk - og dem, der forbliver, er med til skabe genkendelighed og karakter. Lidt patina får vi alle sammen, og det gør ikke så meget.

Man siger, at det er mere sikkert at køre på motorvejen end på landevejen. Men jeg vil alligevel anbefale jer, at I en gang imellem tager en afstikker ind på margueriteruten i et mere stille tempo, og en omvej gør ikke noget.

Jeg vedgår gerne, at jeg er typen der kører på motorvejen med gps'en sat til destinationen, og sådan har det altid været. Det er måske i virkeligheden min største fortrydelse. For mit bedste råd er at nyde nuet.

I skal nok nå det hele. Og jeg kan ærligt talt godt være bekendt at komme med rådet, for jeg er selv enormt dårlig til det. Måske netop derfor gjorde det noget godt at sidde i solskinnet i Bryant Park på Manhattan forleden dag og tænke på alle jer.

Nuet er jeres. Husk at nyde det. For om lidt er nutid blevet til datid.

-0-

Kære studenter.

Hjerteligt tillykke med studenterhuen.

Husk, at I har gjort det godt, når I har gjort det bedste, I kunne.

Og lov mig, at I først og fremmest nyder nuet i de her dage - jeg er ikke helt sikker på, at I kommer til at kunne huske alt fra de kommende dage, men det er af helt naturlige årsager. Og til den tid, så må I tage den hovedpine med, som turen i studentervognen bogstaveligt talt giver.

Og til Morsø Gymnasium – tak for titlen som æresstudent. Jeg ved ikke, om jeg helt har fortjent den, men jeg lover at bære den med samme værdighed, som jeg bar min gamle studenterhue – altså lidt skævt, og med en plet, jeg ikke helt ved, hvor kom fra.